

MEDVĚDÍ KRÁL

Lidová pohádka z Norska

Tahle pohádka o ledním medvědovi a ledové hoře pochází z Norského království, země s rozeklaným pobřežím, náhorními planinami a hlubokými lesnatými údolími. Ledovce, ledové čepice a vrcholky hor zůstávají zamrzlé celoročně. Nade všechny se tyčí Trollveggen (Trollí stěna) – nejvyšší kolmá skalní stěna v Evropě.

Byla nebyla jedna dívka, která snila o koruně. O koruně ukuté z kovu zářícího jako plameny, spletené ze šlahounů a listů ze všech stromů v lese – zlatého dubu, stříbrné břízy a měděného buku. V tom snu měla korunu na hlavě, měla pocit, jako by stála ve středu světa a žehnala zemi jako královna.

Když se dívka probudila, nechtěla nic jiného než mít tu korunu zase na hlavě.

Její otec, král, poručil zlatníkům, aby vyrobili nejrůznější koruny, ale ani jedna nebyla jako ta z jejího snu. Princezna si oblíbila toulky po lese. Jednoho se se vydala dál než kdy dřív. Došla na paseku, kde šikmo dopadající sluneční paprsky prozařovaly stříbrnou břízu a zelenou borovici a třpytil se tam sníh. A na slunci si tam nahříval kožich medvěd. Obrovský bílý lední medvěd!

• MEDVĚDÍ KRÁL •

Princezna se nevylekala. Sledovala, jak se pohybuje – jak je silný a mocný, jak je obratný a elegantní. Koukala se, jak si hraje, jak se převaluje a kroutí, jak ryje čumákem v sluncem zalitým sněhu. Měl něco v tlapách. Co to bylo?

Koruna z jejího snu! „Ach!“ řekla princezna, „tu korunu potřebuju.“

Medvěd však odvětil: „Tahle koruna není na prodej, ani za peníze, ani za zlato.“

„Prosím,“ vykřikla princezna, „potřebuju ji!“

„Dám ti tu korunu,“ řekl medvěd, „výměnou za tvou společnost. Půjdeš se mnou do lesů a staneš se mojí ženou?“

Princezna pohlédla za hranice otcovy země, do temného lesa táhnoucího se do ne-smírné dálky, do divočiny a neznáma. Pohlédla do medvědových tmavě hnědých očí a spatřila tam něhu.

„Ano,“ odvětila, „stanu.“

„Za tři dny se tedy vrátím,“ řekl medvěd.

Když se král o té dohodě doslechl, povolal své nejchrabřejší strážce. Když si medvěd přišel pro princeznu, uvítala ho smršť šípů od králova vojska. Medvěd je však odrazil jako hejno much.

Král viděl, že vojsko mu není k ničemu. Slib se bude muset dodržet. Tehdy bylo tradicí, že jako první se vdává nejstarší dcera. Král tedy medvědovi poslal svou nejstarší dceru. Uškĺíbla se, vylezla medvědovi na hřbet a on se rozeběhl. „Už jsi někdy seděla na měkkém?“ zeptal se medvěd. „Už jsi někdy viděla jasněji?“

„Ano!“ řekla první sestra. „V matčiných komnatách sedávám na měkkém. V otcově paláci vidím jasněji.“

„Takže nejsi ta pravá,“ prohlásil medvěd a setřásl ji.

O tři dny později přišel medvěd znovu. Král za ním poslal svou druhou dceru. Vylezla medvědovi na hřbet. „Už si někdy seděla na měkkém? Už jsi někdy viděla jasněji?“

„Ano!“ řekla druhá sestra. „V matčiných komnatách sedávám na měkkém. V otcově paláci vidím jasněji.“

